

mondd mirtuszlonc
 a sebnek lilás vékony szája van
 megremeg ha túl közel érnek hozzá a turisták
 és fotózni próbálják a repedéseket

a sebben apró csomók még alig láthatóak
 atomnyi szorongás minden magban
 amiből majd növény kapaszkodik felfelé gerincemen
 szekvenciákra bontom fejlődésüket
 hogy feljegyezhessem a szakaszokat amikor
 ámor elindul psziché megnő
 hogy mindig kicsinek érezze magát
 helené megtanul énekelni
 de csak a zuhany alatt mer
 zeusz kitalál egy másik nyelvet
 mindenki értse de senkit se érdekeljen
 minerva beköltözik egy lakóparkba
 megnöveszti a haját és bekockázza a napokat
 amikor a seb zöldeskék száját felfeszíti a fény
 és az emlékezet térré szelídíti
 hogy oda járhasson megetetni magokkal
 a régi galambokat

Horváth Florencia

Felpróbált verseim

Első emlékem ruhabolt, anyám válogat, apám unatkozik,
 én nézelődöm. A csillogós ruhák tetszenek, körülbelül három
 éves vagyok. Anyám garbót választ és bársonynadrágot,
 a próbafülkéhez vezet, rám adja, nem tetszik, és még az anyag
 is szúr. Mondom, mást vegyünk, mondom, ezek megfojtanak,
 minél előbb le akarom venni. Anyám szerint jól állnak, apám
 érdektelen, szerinte csak hisztizem. Megkönnyebbülés,
 mikor anyám lesegíti őket rólam, de végül megveszi. Nem
 hordom új ruháim, inkább járok az elnyúttakban.

Anyám után rengeteg ruha maradt, volt, amit meg akart venni
 a szomszéd néni, apám nem bírta odaadni neki. Nagyanyám hordta
 őket, de az évek alatt mindből kifogyott, nekem még túl nagyok.
 Ha felveszem, amiket rám hagyott, meglátom a versem. Versem
 kiabálás, sosem hallott mondat, versem üresjárat, megkönnyebbülés
 mégis, versem hiátus, a csípő két lökése közötti feljajdulás, versem

hajtú. Nem tudok nélküle végigmenni az utcán, pedig nem melegít úgy, mint a kabát, amit bármikor otthon hagyok.

Beépülés

Oszlopot építek, majd falat, ablakot nyitok a túlvilág felé, mintha még el tudnám hinni, van értelme, és közben nem nézek fel. Keresem a kapcsolat lehetőségét, megragadom az alkalmat, ami ígéri, elérhetlek még egyszer, anyám. Ha hinni lehetne az életnek, most megváltozna, amit elrendeltetettnek tartottam, most javamra fordulnának elhagyatottságban töltött éveim. Mindig könnyű a nyár, és úgy játszik, hogy szépnek gondoljam azt is, ami utána jön, hiba virágzik a rét, és hiába zöldell bennem az erdő, gondolataimba befészkel magát a tény, az alapkövet te raktad le. Jó lett volna veled egyformának lenni, vagy egy kicsit hasonlítani rád legalább, de az én testem tömb, elmozdíthatatlan és súlyos. Összehordom a darabokat, ahogy egy kupacba szórom, rövid ideig sűrölik egymást, ahogyan sűröltük mi is, és te egyáltalán nem adtál esélyt az összeolvadásnak. Bűneid vannak, amiket nem akarok beismerni, bűneid, amiket ellenem követtél el. Most mégis téglákat pakolok egymásra, neked építek, hátha válaszaidat falhoz tapasztott füllel meghallhatom. Az anyagba kell beleillesztenem magam, részei között legyek fuga, legyek ragasztó. Az ablaktáblát még nem bírják el, növelni kell, stabilabbá tenni a felületet, de ahhoz elég ennyi, hogy hinni kezdjek benne, idén gyengébb lesz a tél.

